

Andreas Eschbach
SKAITMENINIS JĖZUS,
Antra knyga

Mokslinės fantastikos romanas

TARPTAUTINIS BESTSELERIS!!

Tačiau įdomiausia, kad šis kameros modelis dar negaminamas, jį tik planuojama išleisti į rinką po trejų ketverių metų!! Vadinasi, kažkas ateityje sugebės sukurti laiko kelionių mašiną ir nuvyks į mūsų eros pradžią, kad nufilmuotų Jėzų Kristų. Ir štai šis diskelis gerai paslėptas kažkur Izraelyje. Pasklidus tokiai informacijai, prasideda beprotiškos lenktynės, kas pirmas - žiniasklaidos magnatas, archeologai, slaptosios tarnybos ar aukščiausi Vatikano hierarchai - suras skaitmeninį diską ir išspręs šį rebusą. Ar tik manys jį išsprendę...

Iš vokiečių kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
364 tomas. Serija įkurta 1990m.

Andreas Eschbach - DAS JESUS VIDEO
1998, 2002 bei Schneekluth Verlag GmbH, Munchen
Copyright © by Andreas Eschbach, 1998, 2002
Cover art copyright © Caveman, 2006
Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2006
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Siuntėjas:

Jeremy_Lloyd@waterhouse.ny.com

Gavėjas: Donald_Frey@aus.new.com

Pranešimas - Id:

<77014520.ACF0.53751@mail-delivery-srv.com>

Tema: Sandoris Melburne. Kas nutiko?

Mime-Version:1.0

Content-Type:txt/plain; charset=us-ascii

Donai, kas ten pas jus nutiko? Čia, Volstryte, sklando gandai, esą negalėtumėte man pateikti kokios nors neoficialios informacijos apie priežastis? Mes čia tik neįtikėtinų pasrangų dėka palaikome N.E.W. akcijų kursą. Jeigu artimiausiu metu

CEO neįsikiš į įvykių eigą, čia viskas sužlugs.

**Nekantriai,
Džeremis**

Stivenas Foksas be paliovos maišė kavą, vartydamas aplamdytą kelionių vadovą. Judita tingiai svarstė, ar įmanoma arbatiniu šaukšte-liu kiaurai pragremžti puodelio dugną, o jei įmanoma, kiek laiko tektų sugaišti. Ko gero,

laukti liko ne taip jau ir ilgai.

- Štai, - staiga ištarė Stivenas ir balsiai perskaitė: - Bet Šearimas. Pietiniame Žemutinės Galilėjos kalnų šlaite, virš vakarinio Esrejelo slėnio pakraščio. Jį supo didžiulis nekropolis, kuris buvo laikomas šventu. - Toliau Foksas skaitė tylomis, akimis perbėgdamas tekstą ir kartkartėmis garsiai perskaitydamas keletą iš konteksto išplėstų ir dėl to nedaug tereiškiančių žodžių: - Pirmą kartą paminėtas Juozapo ir pavadintas Bezaros miestu... Antrajame amžiuje sanhedrinų rezidencija - skliausteliuose: judėjų teismo rūmų Romos valdymo laikais... o, štai čia: šiaurės rytinėje dalyje galima įžvelgti tris statybos epochas, pirmoji tęsėsi nuo pirmojo m.e. amžiaus iki antrojo m.e. amžiaus. Štai. Kaip tik tuo metu jis ten ir pasirodė.

- M -m, - numykė Judita.

Stivenas liovėsi maišę šaukšteliu.

- Gal derėtų paieškoti ten? - jis siurbtelėjo kavos, įsidėjo dar vieną šaukštelį cukraus ir vėl pradėjo maišyti.

Jiedu sėdėjo tolimiausiame virtuvės palapinės kampe, kuris visuomet likdavo šešėlyje. Keli didžiuliai, žmogaus aukščio šaldytuvai jau

stovėjo išjungti, atitirpinti ir tušti; tiesa, maltos kavos bei cukraus jie surado, bet, Stiveno nusivylimui, virtuvėje neatsirado nė vieno pakelio pieno.

- Galbūt, - sutiko Judita.

Iš tos vietos, kur ji sėdėjo, matėsi kilnojamieji nameliai ir automobilių aikštelės dalis. Visa gyvybė tarytum išmirė. Eidami čionai nuo palapinių juodu pamatė tik tris italus, kurie pakavosi daiktus, bei prancūzę Šantalę panašią į Juditą, lyg, būtų vyresnioji sesuo - pastaroji susimąsčiusi atsisveikindama apeidinėjo visas iškasinėtas vietas. Keturioliktojo arealo palapinė gulėjo išardyta. Visa Džoną Kauną paprastai supanti svita išvažiavo drauge su juo į Jeruzalę išskyrus tris, sargybinius, kurie atsipalaidavę sėdėjo priešais vieną kilnojamąjį namelį ir snūduriavo saulės atokaitoje.

Tiksliau, kaip tik liovėsi snausti. Viduje suskambo telefonas, ir vienam sargybiniui norom nenorom teko atsistoti bei eiti pakelti ragelio.

Judita gurkštelėjo iš savo puodelio. Kava buvo kaip tik jos skonio. Ji mielai gerdavo juodą.

- Manai, toji kamera iš tiesų dar egzistuoja? Po dviejų tūkstančių metų?

- O kodėl neturėtų? Pagaliau instrukcija gi

egzistuoja, o juk ji popierinė.

- Bet kamera didelė ir sunki. Tarkim, keliautojas ją kur nors užkasė. Kažkas galėjo kamerą atkasti, galbūt dar prieš kelis šimtus metų. Tuomet tikrai ją išardė, norėdamas suprasti, koks čia daiktas.

- Taip, bet keliautojas laiku privalėjo numatyti tokią galimybę. Neužmiršk, jis turėjo laiko viską apmąstyti, galbūt net kelias dešimtis metų. Sprendžiant iš laiško pradžios, keliautojas surado tinkamą vietą. Tokią, kurios neliečiamumu neabejojo.

Sargybinis vėl išėjo iš kilnojamojo namelio, paėmė nuo stalo ginklo diržą ir apsijuosė. Matėsi, kaip jis kažką sako kolegoms.

- O tą vietą jis aprašė antrajame laiško lape...

- Teisybė. Kad jį kur... - Stivenas susilaikė nenusikeikęs ir vėl paragavo kavos. Skonis nepagėrėjo, tad nurijo lyg vaistus. - Jeigu galėtume perprasti jo mintis! Ką jis ten galvojo.

- Pažvelk, - tarstelėjo Judita ir linktelėjo Stivenui už nugaros vykstančios scenos pusėn. - Atrodo, ten kažkas atsitiko.

Stivenas atsigrėžė. Trys sargybiniai užsisegė dėklų diržus ir tarsi trys kaubojai iš vesterno

patraukė kalvos šlaitu į viršų.

- O, - subruzdavo Stivenas. - Keista. - Jis nežiūrėdamas šliūkštelėjo kavos likučius ant žemės ir atsistojo. - Ką tai galėtų reikšti?

- Nežinau, - sumurmėjo mergina. - Argi būtinai turi kažką reikšti?

- Jeigu kas nors per tokį karštį pakyla nuo kėdės, tai būtinai turi kažką reikšti.

Stivenas pasislinko, kad galėtų stebėti sargybinius pro plyšelį tarp dviejų palapinės audinio dalių.

Judita žvelgė į jį ir jautėsi tarytum akmenų maišas. Stivenas sunerimo. Mergina matė jo nerimą.

- Kas ten vyksta? - paklausė jiniai.

- Sargybiniai tikrina palapines, - Foksas garsiai įtraukė į plaučius oro. - Mūsų palapines. Prakeikimas. Jie ieško mūsų!

Judita spoksojo į savo ranką, kuri gulėjo ant stalo it suparalyžiuota.

- Blogai, tiesa?

- Matyt, anie Jeruzalėje kažką aptiko. Bet laboratoriją mes lyg ir sutvarkėme, ar ne? Turbūt ką nors pražiopsojom... Dabar kalbasi su italais. O šie matė mus einančius čionai, velniava!

Judita sunkiai apsisuko ant kėdės, apsidairė aplink. Čia, pačiame tamsiausiame palapinės kampe, jie buvo nematomi. Bet ar ilgai ši slėptuvė gelbės? Mergina įdėmiai įsižiūrėjo į brezento gabalus, dar neseniai dengusius valgyklai skirtą vietą, kur stovėjo stalai ir suolai. Dabar sulankstyti ir rietuvėmis sukrauti gabalai gulėjo pakrašty, paruošti krauti į mašinas.

Nuo čia iki aikštelės buvo toli.

Stivenas atsisuko į bičiulę. Toji pamatė išblyškusį, sunerimusį jo veidą ir suprato, jog sargybiniai traukia čionai.

- Reikia kažką sugalvoti, - tarstelėjo vaikas.

Rajano akys kartais, rodos, keisdavo spalvą, o galbūt tiesiog pakisdavo jų temperatūra. Kaunas žvelgė į žmogų, apie kurio praeitį sklandė daug gandų, bet faktų buvo žinoma kur kas mažiau. Šis telefonu skambino į stovyklą. Jo akys kaip tik įgavo poliarinio ledo atspalvį. Kaunas jau žinojo, jog tokiomis minutėmis šis žmogus pats pavojingiausias.

- Tikiuosi, žinote, ką daryti, - vis dėlto pasakė jis, Rajanui padėjus ragelį.

Apsaugos viršininkas pažvelgė į magnatą bejausmiu žvilgsniu.

- Aš privalau jį sučiupti, ar ne? - tepaklausė.

Kaunas, užuot atsakęs, ilgai į jį žiūrėjo, bet augaloto airio veide nevirptelėjo nė vienas raumenėlis. Tasai žmogus ištraukdavo filmavimo grupes iš džiunglių, kur vyko karo veiksmai, išplėšdavo reporterius iš teroristų rankų, kontrabanda pergabendavo draudžiamus vaizdo įrašus per sugriežtintai saugomas sienas ir pavogdavo slaptus dokumentus iš mafijos seifų. Tad amerikietį studentėlį kaip nors sugebės sugauti.

- Aš noriu, - pagaliau ištarė Kaunas, - kad jūs jį sulaikytumėt. Ir noriu žinoti, ką jis nuo mūsų nuslėpė. Jums suteikiama veiksmy laisvė.

Rajanas linktelėjo, lūpose suvirpėjo šypsenos užuomina.

- Savaime suprantama.

Lėtai prisiartinę prie virtuvės palapinės, pūpsančios ant dykos žemės ir panašios į keistą bažnyčios kupolą iš šviesaus brezento, trys sargybiniai išsiskirstė. Vienas liko stovėti, dairdamasis į šalis, pasiryžęs niekam neleisti pasprukti nuo jo žvilgsnio bei šautuvo kulku. Du kiti išsiėmę iš dėklų pistoletus patraukė aplink palapinę iš dviejų pusių - vienas iš kai-

rės, kitas iš dešinės, atsargiai peržengdami ištemptas tvirtinimo virves.

- Misteri Foksai? - šūktelėjo vienas - ne įsakmiu policininko riaumojimu, o veikiau pusbal-siu, beveik pašnekesio tonu, bet tikrai aiškiai girdimu palapinės viduje. Jis kalbėjo angliškai, su tipišku Artimųjų Rytų akcentu. - Misteri Foksai, prašom nesipriešinti. Mes būtinai pri-valome skubiai su jumis pasikalbėti.

Beveik vienu metu jiedu pasiekė šoninius pa-lapinės kraštus ir įėjo iš dviejų pusių.

Palapinėje nieko nebuvo.

Nustebę sargybiniai susižvalgė. Ant vieno stalo, tolimiausiame kampe, tebestovėjo ne-baigtas gerti kavos puodelis, antrasis puodu-kas - tuščias - gulėjo paskutiniojoje, dar neiš-montuotoje kriauklėje kartu su filtru, pilnu iš-garintų kavos tirščių. Vienas apsauginis pačiu-pinėjo filtrą. Šis buvo dar šiltas. Po kriaukle niekas nesislėpė, po maisto išdavimo stalu irgi.

Įsikišę pistoletus į dėklus vyrai gūžčiodami pečiais vėl išėjo laukan. Vienas parodė į maši-nų aikštelę. Ten stovėjo trys automobiliai: tamsiai žalias pikapas, pilkas "Chevy" ir mėly-nas "Fiat". Mėlynasis Fiatas, sargybinių žinio-

mis, priklausė tam, kurio jie ieškojo.

Tiedu mostu parodė trečiajam, ginkluotam automatu, jog eina į stovėjimo aikštelę. Šis linktelėjo, o pats tuo metu pamažu patraukė į kalvą, link dar likusių palapinių. Nors dauguma stovėjo tuščios, ten dar buvo kur pasislėpti.

Paskui jis pamatė merginą.

Toli, kasinėjimų lauke, kitapus palapinių stovyklos. Sargybinis nežinojo jos vardo, bet dažnai matė su tuo Stivenu Foksu. Dabar juodaplaukė kaip tik leidosi į vieną iškastą duobę.

Vadinasi, italai juos suklaidino.

Vyras išsitraukė iš kišenės signalinį švilpuką ir pūstelėjo.

- Ei! - pamojo bičiuliams. - Aš aptikau merginą! Ji ten!

Šantalė Giuinard ilgai taupė pinigus šiai kelionei. Pavasarį, prieš pat savo dvidešimt aštuntąjį gimtadienį, ji užbaigė mokslus, o paskui, vasaros pabaigoje, planavo ištekėti už seno savo širdies draugo, kartu su juo išvykti iš Paryžiaus ir Provanse gauti istorijos, lotynų kalbos bei religijotyros mokytojos vietą. Visos vasaros darbas Izraelyje, o kartu ir senos sva-

jonės įgyvendinimas jai buvo tarytum atokvėpis: prieš galutinai pasikeičiant gyvenimui norėjo pabūti toliau nuo namų, nuo Pjero, nuo universiteto bičiulių. Galbūt netrukus turės savo vaikų, kurie ilgam laikui supančios rankas ir kojas. Buvo labai svarbu spėti atlikti kažką vien savo pačios malonumui.

Ir staiga viskas nutrūko.

Prancūzė medinėmis kopėčiomis nusileido į duobės dugną, ir dabar pirštais lietė senus akmenis, uodė dulkių bei sausos žemės kvapą, klausėsi čionai palaidotų tūkstantmečių tylos. Šiame areale ji dirbo. Nešiojo į viršų žemių ir akmenų pilnas pintines, rado monetų, kaulų, keramikos šukių. Turėjo galimybę pačiupinėti istoriją.

O rytoj tokiu metu jau skris namo. O gal paaugstogauti Tel Avive prie jūros? Ne, šito jai visai nesinorėjo. Jau nekalbant apie tai, jog negalėjo sau to leisti.

Šantalė sukľuso, išgirdusi viršuje skubrius žingsnius ir garsų kelių besiartinančių vyrų alsavimą. Ūmai suvokė esanti visiškai viena čia, toli nuo stovyklos, kur niekas nepamatys ir neišgirs, kas vyksta. Ne, pagalvojo mergina, šito jai negali nutikti. Negali viskas pasibaigti šitaip.

Kai ant duobės krašto pasirodė trys pistoletais ir automatu ginkluoti smogikai, Šantalė suriko.

Stivenas Foksas stumtelėjo šaldytuvo, kuriame slėpėsi, dureles ir godžiai įtraukė oro. Ilgiau nebūtų ištvėręs nė akimirkos. Vaikinas linkstančiomis kojomis išlipo laukan, stengdamasis nekelti bereikalingo triukšmo ir atidarė gretimo šaldytuvo dureles, iš kurio žvelgė Judita, it kreida perbalusiu veidu.

- Aš daugiau *niekada* nieko panašaus nedarysiu! - pašnibždom prisiekė ji. - Kiūtojau tarytum kape!

- Užtat padėjo, - pasakė Stivenas, padėdamas bičiulei išlipti. - Net nesitiki. Juk jie šmirinėjo aplink šaldytuvus ir nesusiprotėjo dirstelėti vidun.

Įpročio galia. Apsaugininkai nepagalvojo apie tai, jog šaldytuvai jau tušti ir išjungti.

- Taip, - suvaitojo Judita, drebėdama visu kūnu. - Pasakyk, ko tu ten ieškai?

Stivenas karštligiškai ištraukinėjo ir vėl uždarinėjo stalčius prie maisto išdavimo staliuko. Galų gale viename kažką surado....